

[Ministeren for handel, industri og søfart.] stod jeg, at det ærede medlem hr. Weikop mente, at det ville være absolut forkert at få virksomheders produkter standardiseret ved, at man tilstræbte ensartede priser for varer af ensartet kvalitet og ensartet karakter. Det ærede medlem hr. Weikop mente, at der kunne være virksomheder, der ønskede at opretholde særlige former for salg eller emballage, og disse særlige former kunne begrunde særlige priser, og det måtte være fuldstændig legitimt. Det vil jeg nødtigt svare ja eller nej på. Det er ganske sikkert, at der kan fremdrages mange eksempler på, at det ærede medlem hr. Weikop har ret. Det er rigtigt, at det, om man nyder sin morgenkaffe i en beværtning med sand på gulvet eller hos Wivex, kan give anledning til forskellige priser, og det er givet, at den samme betragtning må anlægges analogt indenfor andre grene af forretningslivet, men til syvende og sidst kan spørgsmålet heller ikke stilles op på den måde. Spørgsmålet må være: Hvad tjener forbrugerne bedst? og her vil man unægtelig kunne finde adskillige eksempler på, at visse virksomheder netop ved at give deres salg særlige former, ved at give deres varer særlige opreklamerede navne og en særlig emballage skaffer sig en monopolstilling, hvorved de faktisk bedrager forbrugerne, idet forbrugerne bliver lullet ind i den tro, at netop disse særlige varemærker har en særlig kvalitet, hvilket i de allerfleste tilfælde vil kunne bevises ikke at være tilfældet, men på den baggrund får de forbrugerne til at betale en højere pris. Jeg henviser til vore undersøgelser vedrørende margarinecompagniet, der nu snart kommer på tryk og vil blive omdelt til tingets medlemmer, hvorigennem man netop får bevis for, at der kan føres en for forbrugerne skadelig monopolpolitik ved den ene eller den anden pris- eller varemærkedifferering.

Det ærede medlem hr. Weikop spurgte endvidere, om det er hensigten at tilstræbe lavere avancer end før krigen. Jeg synes, at det er et spørgsmål, der hverken kan besvares med ja eller nej. Det må afhænge af, om man anser førkrigsprisen for rimelig eller for urimelig. Anser man den for urimelig, må det da være et særdeles udmærket formål at bringe dem ned. Jeg ved, at man netop i priskontrolrådet har behandlet spørgsmålet om herrekonfektion og der har fundet, at det faktisk ville være et rimeligt formål at søge tilvejebragt en situation med lavere avance end før krigen. Hvor der er mulighed derfor, må det jo være et udmærket formål at søge at få mere rimelige avancer frem.

Det ærede medlem hr. Weikop spørger, om det er mig bekendt, at priskontrolrådet foretager nogle ulovligt i retning af produktionsbegrænsning, og hvis det er mig bekendt, at en sådan ulovlig virksomhed finder sted, hvorfor jeg så ikke griber ind. Jeg må her til svare, at det er mig ikke bekendt, at priskontrolrådet foretager noget ulovligt.

Det ærede medlem hr. Weikop mente at kunne finde eksempler på produktionsbegrænsning. Det eneste eksempel, jeg har på hånden, og det er formodentlig det, det ærede medlem hr. Weikop har tænkt på, er prisfastsættelsen i forbindelse med fremstilling af drengebukser. Ved fremstillingen af denne meget vigtige vare går man frem på den måde, at konfektionsfabrikkerne fra varedirektoratet får tildelt det stof, hvoraf bukserne skal syes, og i den forbindelse fastsætter varedirektoratet, for øvrigt i fuld enighed med de pågældende industrivirksomheder, bestemte mål for bukserne, og det er da klart, at når priskontrolrådet senere skal fastsætte prisen, så må man gå ud fra de mål, hvorefter bukserne faktisk er syet. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Weikop kan få flere bukser ud af det skind, men det er i hvert fald de bemærkninger, jeg kan gøre til de indvendinger, det ærede medlem havde at fremføre.

Det vækker hos flere af de ærede ordførere forargelse, at forslaget om pristidende kommer igen. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er ikke mig, der har taget initiativet hertil, og det er heller ikke, som det ærede medlem hr. Weikop antydede, prismyndighederne. Det er erhvervslivet, de erhvervsdrivende, organisationerne, der ønsker den for derigennem at få den bedst mulige kilde til at blive gjort bekendt med, hvad der sker i priskontrolrådet, og hvad der kan siges til forklaring på det, der sker. At jeg har gjort dette forslag til mit, efter at erhvervslivet har ønsket det fremsat, tror jeg ikke man vil fortænke mig i.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen havde en længere historie vedrørende nogle regnfrakker, efter det ærede medlems opgivelse 18 000, der er solgt i Magasin du Nord med en meget høj fortjeneste. Det ærede medlem mente, at den samlede avance lå på 100 pct. Det er nu ikke rigtigt, den samlede avance ligger på ca. 50 pct., men jeg skal ikke være uenig med det ærede medlem hr. Aksel Larsen i, at det er en temmelig høj avance; måske er det en højere avance, end hvad der egentlig kan siges at være rimeligt. Når den blev så høj, skyldes det, at den er kalkuleret efter § 8, den nugældende § 8, som det ærede medlem jo med så stor iver klyn-